

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou v právní věci

žalobce: **R. D.**
zastoupen JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem
se sídlem Šafaříkova 666, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o odvolání ze dne 6. 8. 2019, č. j. MPSV-2019/163007-918

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Hradci Králové ze dne 16. 5. 2019, č. j. 39132/2019/HKR (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost

žalobce o dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje spočívajícího v právním poradenství.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Namítal, že žalovaný se nevypořádal přesvědčivě s argumentací žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které spočívá na nesprávném zjištění skutkového stavu. Žalovaný nezjistil stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
3. Žalobce uvedl, že dostatečně specifikoval konkrétní právní poradenství, když odkázal na pět sebou podaných správních žalob včetně spisových značek. Poskytnutou mimořádnou pomoc chtěl využít na zastoupení před soudem, neboť to je účelnější a předcházející administrativě soudů, čímž dojde k urychlení celého procesu. Částka 29 802 Kč k zastupování v pěti soudních sporech splňuje dle žalobce jednorázový výdaj a jde o dostatečně konkrétní údaj. To žalovaný nezohlednil. Žalovaný opomíjí důležitost zastoupení advokátem u osoby bez právnického vzdělání. Žalobce též odmítl argumenty žalovaného o možnosti obrátit se na jiné subjekty, neboť občanské poradny a profesní komory podle něj nejsou schopny zajistit kompletní právní služby.
4. Nemůže obstát ani tvrzení žalovaného, že žalobcova nespokojenost s rozhodováním A. K. není námitka podjatosti ve smyslu správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný setrval na svém názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí, na něž odkázal. Přiznání dávky mimořádné okamžité pomoci závisí na správním uvážení; žalovaný má za to, že důvody pro nepřiznání dávky jsou relevantní a řádně vysvětlené. Žalobcem požadovaný výdaj není mimořádným a nezbytným výdajem pro zajištění jeho základních životních potřeb. Mimořádnou okamžitou pomoc nelze poskytnout v jakési paušální výši, kterou bude žalobce používat na zajištění právních služeb dle svého uvážení; tato dávka je určena na konkrétní jednorázový výdaj, který je vyčíslitelnou konkrétní částkou.
6. Pokud jde o námitky podjatosti vůči pracovním ÚP ČR, žalovaný poukázal na to, že žalobce v průběhu řízení o jeho žádosti námitku podjatosti nepodal, a to přestože bylo nejdříve zamítavé rozhodnutí o jeho žádosti zrušeno odvolacím orgánem. Ani v další fázi, kdy správní orgán prvního stupně opětovně žádost zamítl, žalobce námitku podjatosti nevznesl. Žalobce až v odvolání dne 1. 3. 2019 uvedl, že nesouhlasí, aby o jeho nárocích rozhodovala A. K., a paní R. Š.. V odvolání dne 16. 5. 2019 namítal též podjatost J. K.. Nikde nekonkretizoval, v čem podjatost spatřuje. Námitky byly Úřadem práce vypořádány přípisem ze dne 19. 7. 2019. Z důvodu, že byla námitka podjatosti vznesena až ve druhém odvolacím řízení, nikoli bezodkladně, navíc nebyla nijak konkretizována, Úřad práce v souladu s judikaturou k této nepřihlížel, tj. nerozhodoval o ní samostatným usnesením.
7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Podle § 75 odst. 1 s.ř.s., soud při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

9. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 22. 1. 2018 žádost o mimořádnou okamžitou pomoc, typ nezbytný jednorázový výdaj. V odůvodnění žádosti uvedl *„o tuto MOP jsem nucen žádat z důvodu jednání některých úřednic na ÚP HK, které se dotýká i mého syna. Níže uvedenou částku žádám na právní poradenství, na které mám ze zákona právo. Případné nepřiznání této MOP nastane odepření mých práv zaručených listinou základních práv a svobod.“* Požadovaná částka byla 29 802 Kč.
10. Správní orgán prvního stupně nejprve dne 27. 7. 2018 žádost zamítl; toto rozhodnutí bylo odvolacím orgánem dne 18. 9. 2018 zrušeno. Správní orgán prvního stupně vyzval žadatele o doložení, jaký druh právní služby v lednu 2018 využil, a k doložení dokladu čerpání této služby.
11. Dne 14. 11. 2018 žalobce přípisem sdělil, že vychází z toho, že zákon o pomoci v hmotné nouzi umožňuje ročně nárok na částku 34 100 Kč. Protože ÚP HK poskytl částku 4 298 Kč na pračku, zůstatková částka činí 29 802 Kč. Proto v této částce žádá o proplacení na budoucí právní poradenství. Správní orgán I. stupně žádost opětovně zamítl dne 6. 2. 2019. I toto rozhodnutí bylo odvolacím orgánem zrušeno.
12. Poslední rozhodnutí vydal správní orgán I. stupně dne 16. 5. 2019 a žádost opět zamítl. Odvolací orgán tentokrát toto rozhodnutí potvrdil a dne 6. 8. 2019 vydal napadené rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že dávka MOP má sloužit k překonání akutní tísně v mimořádných životních situacích a neměla by sloužit k účelu, který není nezbytný. Navíc požadovaná výše MOP nekorespondovala se zjišťovanými cenami jednotlivých právních úkonů stanovenými vyhláškou Ministerstva spravedlnosti a její výše byla žadatelem nesprávně stanovena dle odlišných a vzájemně neslučitelných právních ustanovení zákona.
13. S ohledem na žalobní námitky se soud ve správním spise zaměřil též na ‚linku‘ námitky podjatosti. Dne 8. 8. 2018 převzal žalobce rozhodnutí, na kterém byla podepsána J. K. a za správnost odpovědná A. K.. Ve spisu je dále založen záznam o určení osoby oprávněné provádět úkony ve správním řízení u obou jmenovaných pracovníků datovaný 27. 8. 2018. Dne 21. 8. 2018 podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že odmítá, aby se rozhodování o jeho zákonných nárocích účastnila úřední osoba A. K., z důvodu neobjektivního přístupu k jeho osobě. Rovněž i v odvolání ze dne 1. 3. 2019 proti opětovnému zamítavému rozhodnutí žalobce zopakoval námitku podjatosti A. K.; připojil též R. Š.. Zopakoval to též v odvolání proti třetímu rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k této námitce uvedl, že *„k námitce podjatosti jmenovaných osob se úřad práce vyjádřil v červenci 2019; dle posouzení věci odvolacím orgánem nešlo o námitku podjatosti ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu.“*
14. Soud považuje za účelné nejprve vyložit, proč shledal napadené rozhodnutí správným a poté se zabývat námitkou podjatosti a jejím vyřizováním ve správním řízení. Pokud lze vyhodnotit napadené rozhodnutí jako souladné se zákonem, nemůže mít námitka podjatosti charakter takové vady řízení, kvůli které by bylo nutné rozhodnutí rušit a vracet správnímu orgánu k novému projednání.

15. Podmínky přiznání mimořádné okamžité pomoci upravuje zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, v ustanovení § 2 ve spojení s § 36. Zákon zakotvuje v podstatě 4 varianty této dávky (§ 36 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 3, odst. 4, odst. 5 a odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi). K zajištění základních životních potřeb, nestačí-li k tomu dávky obecné, lze pak z důvodů stanovených zákonem přiznat v případě mimořádných okolností ještě další jednorázovou dávku. Okamžitá mimořádná pomoc je však svojí povahou dávkou fakultativní, závislou na správním uvážení správního orgánu, nárok na ni vzniká až samotným rozhodnutím o jejím přiznání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 3 Ads 88/2012-42, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).
16. Žalobce předně namítal, že žalovaný své závěry a stanoviska blíže nevysvětlil. Tato námitka svoji podstatou napadala přezkoumatelnost rozhodnutí. Soud však zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné není a je z něj srozumitelné, jaké důvody žalovaného vedly k potvrzení odvoláním napadeného rozhodnutí úřadu práce. Z rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se ztotožnil s úřadem práce v tom směru, že dávka je fakultativní a záleží na individuálním posouzení. V případě žalobce pak žalovaný uzavřel, že před poskytnutím této dávky má osoba učinit veškeré dostupné zákonné kroky k vyřešení situace hmotné nouze, a to v rozsahu, který lze po osobě spravedlivě žádat. Odvolací orgán se ztotožnil s rozhodnutím úřadu práce v tom, že se v případě žalobce nejednalo o nezbytný jednorázový výdaj. Přestože by bylo vhodné, aby žalovaný více rozvedl své závěry shrnuté na str. 7, jejich strohost nemá vliv na přezkoumatelnost rozhodnutí, neboť z celku odůvodnění je patrné, proč žalovaný rozhodl o zamítnutí odvolání. Napadené rozhodnutí již bylo několikátým v řadě, jehož předmětem byl přezkum rozhodnutí ve věci nepřiznání dávky mimořádné okamžité pomoci, kdy v minulosti žalovaný již postup správního orgánu prvního stupně korigoval.
17. Soud se tedy dále zabýval charakterem a podmínkami čerpání dávky mimořádné okamžité pomoci. Žalobce namítal, že jeho žádost splňuje určitost výdaje, který je jednorázový, tedy obecně, že se jedná o žádost důvodnou.
18. Mimořádná okamžitá pomoc jako dávka pomoci v hmotné nouzi slouží k poskytnutí nezbytně nutné finanční pomoci pro překonání určité mimořádné tíživé sociální situace osobě, u které je prokazatelně zjištěno, že není schopna vzhledem ke svým příjmům a majetkovým a sociálním poměrům schopna určitý nezbytný výdaj uhradit (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 3 Ads 84/2012-48, publ. pod č. 2904/2013 Sb. NSS).
19. Veřejný ochránce práv ve svém stanovisku charakterizoval dávku mimořádné okamžité pomoci jako dávku na úhradu jednorázového, nezbytného, mimořádného, konkrétního výdaje, který v době podání žádosti není uhrazen (nebo musel být z důvodu neodkladnosti uhrazen dříve) a který nemůže být zaplacen z jiného zdroje nebo z jiného druhu MOP (viz Sborník Dávky pomoci hmotné nouze. Wolters Kluwer ČR, a. s., 2017, ISBN 978-80-87949-58-0). Pro poskytnutí dávky je dále třeba, aby výdaj, který z ní má být uhrazen, byl nezbytný. To znamená, že je naprosto nevyhnutelné jej uhradit, neboť je nutný pro zajištění základních životních potřeb žadatele, pro jeho sociální integraci, příp. pro splnění jeho povinností stanovených zákonem (typicky povinnosti mít průkaz totožnosti).

20. K určování výše dávky na úhradu nezbytného jednorázového výdaje se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 7. 2013, č. j. 3 Ads 84/2012-48. Podle něj je účelem dávky k úhradě nezbytného jednorázového výdaje poskytnutí nezbytně nutné finanční pomoci pro překonání konkrétní tíživé sociální situace, nikoliv poskytnutí částky k zajištění určitého životního optima jedince.
21. Z žádosti žalobce o dávku vyplývá, že o danou částku požádal tak, že vypočítal maximální možný státní příspěvek, od nějž odečetl již čerpaný. Taková částka nemůže splňovat konkrétní vynaložený výdaj, který navíc žalobce nikterak nespecifikoval, pouze opakovaně obecně uváděl soudní řízení, v nichž se chce nechat advokátem zastupovat. Nijak ale nespecifikoval, za co přesně by právnímu zástupci zaplatil a v jaké částce. Určitost částky není naplněna tím, že pouze „dočerpá“ státní pomoc do maximální možné výše a uvádí, že jde o zálohu na právní služby. V takovém případě nemá stát možnost regulovat reálné čerpání těchto financí, zejména zda bude částka vyčerpána v celém rozsahu. Navíc v případě úspěšné žaloby zpravidla bývají žalobcům přiznávány náklady právního zastoupení, čímž by vznikl přeplatek na této dávce a bylo by nutné jej vymáhat po žadateli zpět.
22. K řešení nedostatku prostředků účastníka řízení slouží jiné cesty, jak se účastník může domoci právní pomoci, s čímž žalobce žalovaný seznámil. Jde zejména o právní poradenství zdarma poskytované Českou advokátní komorou, v soudním procesu pak možnost ustanovení zástupce, pokud to odůvodňují majetkové a osobní poměry účastníka. Této možnosti ostatně žalobce zpravidla využívá a je si jí vědom. I pro aktuální řízení mu byl soudem ustanoven advokát k řádnému hájení jeho zájmu. Žalobci je nutné vyvrátit jeho přesvědčení, že jím vyjmenované subjekty neposkytují úplnou právní pomoc. Též námitka, že nebyl žalovaným upozorněn, kde dané subjekty sídlí, není oprávněná, neboť úřad práce mu sdělil adresu občanské poradny v Hradci Králové či internetovou stránku právní pomoci. Nejde pak o přenášení odpovědnosti na jiný subjekt, ale na poučovací povinnost správního orgánu v souladu s principy dobré správy, když však pomoc ve větším rozsahu (např. kontaktování těchto poraden či zajištění právní pomoci pro žadatele) není již rozhodně v gesci úřadu práce.
23. Dávku mimořádné okamžité pomoci je možné poskytnout v situaci, kdy předmětný výdaj nemůže být uhrazen z jiných zdrojů (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, č. j. 3 Ads 7/2013-31; či ze dne 16.10.2017, č. j. 6 Ads 288/2017 - 27). Ostatně Nejvyšší správní soud již v rozsudku č. j. 4 Ads 48/2011-125 ze dne 26. 8. 2011 uzavřel, že *mimořádná okamžitá pomoc k úhradě nezbytného jednorázového výdaje nemůže být poskytnuta na zaplacení kolik, jimiž jsou hrazeny náklady soudního řízení, protože tento výdaj nepředstavuje nezbytný jednorázový výdaj. Pro řešení přístupu nemajetných osob k soudnímu řízení byl do právního řádu zaveden institut žádosti o osvobození od soudního poplatku, kterého je třeba využít, a nikoliv žádat o mimořádnou dávku.*
24. Důvody, pro které žalobce v aktuálním případě požadoval dávku mimořádné okamžité pomoci, se mívají s účelem, pro který je tento typ jednorázové dávky mimořádné okamžité pomoci zákonem o pomoci v hmotné nouzi upraven (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 3 Ads 88/2012-42). Nejde o žádné takové elementární potřeby žalobce, které by nemohly být zajištěny jinak. Proto je zvažování, zda lze vyhovět požadavku na v budoucnu teprve vynaložené výdaje, irelevantní, neboť není splněna základní podmínka pro nárok na dávku.

25. V podstatě v intencích těchto závěrů se správní orgány pak zabývaly posouzením konkrétních okolností na straně žalobce a vážily, zda lze dávku mimořádné okamžité pomoci žalobci k požadovanému účelu poskytnout s ohledem na jeho individuální situaci. Správní orgány správně vycházely z toho, že dle zákona o pomoci v hmotné nouzi je pomoc poskytována na základě principu subsidiarity, tj. **zásadně jen tehdy, pokud žadatelé nejsou schopni ani při vynaložení veškerého úsilí, jež lze po nich spravedlivě požadovat, zajistit si své potřeby sami**. V souladu s výše uvedeným pak nelze přijmout názor žalobce, že mu bylo odepráno právo na právní pomoc, když této se může domoci jinými formami.
26. Žalobce v žalobě namítal též nevypořádání se s námitkou podjatosti proti pracovníci úřadu práce. Vyjádření žalovaného v napadeném rozhodnutí shledal soud za nedostatečné. Žalovaný nespecifikoval, na jaké vyjádření úřadu práce odkazuje, pokud uvádí červenec 2019. Stejně tak dostatečně neuvedl, jakou námitku tedy posuzuje, z jakého žalobcova podání ji dovozuje, konečně ani proč ji neposoudil jako námitku podjatosti ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu, přičemž poslední jmenovaný údaj byl pro odůvodnění rozhodnutí nejpodstatnější.
27. Přestože žalovaný ve vyjádření své úvahy rozvedl podrobněji, „chybějící důvody rozhodnutí nelze doplňovat teprve v soudním řízení správním, ve vyjádření k žalobě, popř. v kasační stížnosti“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.6.2012, č.j. 8 As 60/2011-64). Jelikož se ale nejedná o odůvodnění rozhodnutí ve věci samé, soud nemohl bez dalšího uzavřít, že jde o rozhodnutí nezákonné a námitku podjatosti posoudil samostatně.
28. Dle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném do 31. 10. 2018 (dále jen „spr. ř.“), platí, že *[k]aždá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit*. Odst. 2 stejného ustanovení stanoví, že *[ú]častník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“)*.
29. V případě, že správní orgán nepovažuje odůvodněnou námitku podjatosti za zjevně nesrozumitelnou či nesmyslnou, je povinen postupovat dle § 14 odst. 2 spr. ř. a vyčkat na rozhodnutí představeného o ní. Pokud tímto vymezeným způsobem nejedná, je to vada řízení. Rozhodnutí o námitce podjatosti nelze podrobit samostatnému soudnímu přezkumu a správní soud se s namítanou podjatostí vypořádává až v rámci přezkumu meritorního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 121/2014-33). Závěr o důvodnosti, srozumitelnosti či smyslnosti je oprávněn učinit i soud při přezkumu konečného správního rozhodnutí. Tím spíše při absenci rozhodnutí o námitce podjatosti je soud příslušný námitku posoudit.
30. V projednávané věci se účastník dozvěděl o osobách rozhodujících v jeho řízení, až když obdržel první rozhodnutí ve věci samé. Záznam o určení úřední osoby byl do spisu založen až později, ačkoli data, odkdy se jmenované osoby na řízení podílejí, byla o několik měsíců dřívější. Žalobce již v prvním odvolání vznesl námitku proti A. K.. Není

proto správná úvaha žalovaného, že žalobce podjatost namítal až v dalším odvolacím řízení.

31. Krajský soud ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009-163, konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí a rozhodnutí jemu předcházející je nutné hodnotit jako celek a k jeho zrušení lze přistoupit jen tehdy, pokud by k porušení zákona došlo nikoliv v zanedbatelné míře, ale v intenzitě, která by zpochybňovala zákonnost posuzovaného správního řízení a vydaného správního rozhodnutí jako celku. Vyslovení nezákonnosti správního rozhodnutí je nutné chápat také jako deklaraci toho, že míra pochybení správního orgánu překročila mez, již je vzhledem k celkové komplikovanosti řízení a s přihlédnutím k povaze rozhodované věci možné považovat v konečném důsledku za ohrožující právem chráněné zájmy účastníků.
32. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, čj. 9 As 121/2014-33, krajský soud uvádí, že usnesení o námitce podjatosti je svojí povahou spíše usnesením deklaratorním. Judikatura obecně dovozuje, že rušit zákonné a věcně správné rozhodnutí jen proto, že o námitce podjatosti nebylo před vydáním rozhodnutí ve věci samé pravomocně rozhodnuto, by bylo formalismem. Otázku podjatosti je třeba posuzovat nikoliv čistě formálně, ale materiálně. Tak je tomu de facto i v tomto případě, kdy o námitce podjatosti nebylo rozhodnuto, neboť k ní správní orgán prvního stupně vůbec nepřihlížel.
33. Jak soud však již výše vyložil, přezkoumávané rozhodnutí shledal jako věcně správné, tj. neohrožující právem chráněný zájem účastníka. Přestože tedy správní orgány pochybily, pokud o námitce podjatosti nerozhodly – a ani žalovaný se jí v napadeném rozhodnutí blíže nevěnoval a dostatečným způsobem se s ní nevypořádal, neměla tato skutečnost vliv na zákonnost rozhodnutí. K obdobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí č. j. 5 As 239/2015 – 60 dne 11. srpna 2016, kde konstatoval, že: *„soubhlasí se stěžovatelkou v tom, že je-li ve správním řízení vznesena námitka podjatosti, nemá být rozhodováno v meritu věci do doby, dokud není rozhodnuto o této námitce; s tímto názorem se ostatně ztotožnil i městský soud, který postup správního úřadu prvního stupně označil za procesně chybný. Spornou otázkou však je, zda samotná skutečnost, že dílčí procesní úkony v počátku správního řízení byly učiněny potenciálně podjatou osobou, zakládá nezákonnost rozhodnutí. Nejvyšší správní soud je shodně s městským soudem toho názoru, že nikoliv. Podle § 89 odst. 2 správního řádu se v odvolacím řízení nepřiblíží k takovým vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost. O tom, že prvostupňové rozhodnutí bylo v době svého vydání zatíženo procesní vadou, není pochyb. Bylo potom věcí odvolacího orgánu posoudit, zda jde o vadu, na kterou dopadá shora citované ustanovení správního řádu. (...) Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem městského soudu, že uvedené pochybení nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.“*
34. Soud tedy uzavírá, že úřad práce ani žalovaný při vydání přezkoumávaných rozhodnutí neporušily zákon o hmotné nouzi.

V. Závěr a náklady řízení

35. Z uvedených důvodů vyhodnotil soud žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

36. Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle § 60 odst. 2 s. ř. s. ustanovení odst. 1 neplatí, mělo-li být právo na náhradu nákladů řízení přiznáno správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.
37. V souzené věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, protože se však jednalo o věc pomoci v hmotné nouzi, na náhradu nákladů řízení nemá právo. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
38. Soudem ustanovenému zástupci žalobce byla náhrada nákladů řízení přiznána samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 10. listopadu 2020

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně

